

BORSODI L. LÁSZLÓ

Hajnali boldogok

BORSODI L. LÁSZLÓ (1976) Csíkszereda

A nyitott ablakon át még felhallatszik. „Nem, nem, nem, nem, nem, nem, / nem megyünk mi innen el...”, de lehúzzák a zenészek, elkezdenek pakolni: a hegedű a hegedűtokba, a harmónika a dobozába, a szintetizátort le az állványról, szét a dobokat, és vége a lakodalomnak. A félpityókos középkorú férjek zsörtölődő asszonyaikba karolnak, Isten áldja, Isten áldja, még egy kicsit búcsúzkodnak, és hazaindulnak, botorkálnak, le a lépcsőn, ki a hűvös levegőre, mert az jót tesz, nem árt a gyaloglás a sok evés-ivás után, ha fáj is egy kicsit a térd, a boka a sok tánctól, a sok tapodástól a szököm-ide-szököm-oda zenére. De mire a pincérek leszedik az asztalokat, és a mosogatóba kerülnek a tányérok, poharak, evőeszközök, mire az abroszokat bedobálják a mosodába, mire lekapcsolják a villanyokat, és zárnak, hogy hazainduljanak, a vendéglő előtt, a fák alatt felcsendül az „Akácós út, ha végigmegyek rajtad én...”, majd előkerül az „Utcára nyílik a kocsmajtó...”, lábukkal harmincas férfiak, harmincas nők dobogtatnak ritmusra. Előttük a földön üvegek, kezükben pohár, töltenek, isznak, újra töltenek, isten-isten, komám, üvölti az egyik, csak a tisztesség s a becsület, ordítja a másik, és aztán fenékgig a poharat megint, összeölelkeznek, kacagnak, csak azt akartam mondani, harsog bele a hajnalba egy hang, gyertek, álljunk körbe, s akkor: „Kör közepén állok, / körbevesznek...” satöbbi, van egy vicc, érttetted-e, s valamelyik elkezd, zubogja, gurgulázza, a poént nem hallani, de egyszerre mint a bomba, felrobbantja az ordító röhögés a lakónegyed kábaságát-némaságát, az egyik lefekszik a földre, úgy fetreng, a másik a fa törzsét fogja, a harmadik a mellét veri, kezével üti a térdét a negyedik, nem kap levegőt, röhögnek, vége-hossza nincs, valamelyik megszólalna, alig mond két szót, abbahagyja, még jobban hasogatják a hajnal bőrét, vörösek a röhögéstől, az alkoholtól, s akkor megint, és megint, kezdődik előlről az egész, merthogy: „Holnap hajnalig...”

Édesapám a szobában egyenletesen lélegzik, nemrég aludt el, az altató későre hatott, de felébred. „Boldogok a hajnali részek”, mondja. A fal felé fordul. Állig betakarózik.

A házmester

Biró László emlékének

I.

Augusztus van, a reggel még hűvös,
de már készülődik a hőség,
ömlik be az ablakon a fény.

A szobában ébrednek a gyerekek,
a reggelihez kenyérért indulok.

A lépcsőház ma csendes,
a lift se fel, se le.

Az első lépcsőfordulónál
fekete ruhás asszonyok jönnek szembe.

Köszönésemet nem fogadják,
egymáshoz nem szólnak.

Hajnalban, igen, hajnalban,
telefonál utánam a feleségem.

Az üres szatyor a kezemben megnehezül.

II.

Mintha az ő tulajdona lett volna,
 a blokk minden részletét ismerte,
 a pincében melyik cső merre megy,
 melyik csap mit nyit, mit zár,
 tudta, mikor jár le a lift működési engedélye,
 kinek hány szobás lakása van,
 melyikbe hányan laknak,
 kinek biztonságos a bejárati ajtója,
 ki fűt gázzal, ki villannyal,
 a közös költséggel ki van elmaradva,
 hány emeleten van bicikli a szemétdobónál,
 hol nem működik a lépcsőház-világítás,
 a tetőn a szigetelés rendben van-e,
 és a blokk körül mikor kell kaszálni, takarítani.
 Mindenkit számon tartott, hová utazik, mennyi időre,
 ha sokáig nem látott valakit, megkérdezte,
 mi történt, mikor, merre és egyáltalán.
 Most ajtaján ismerősök, rokonok kopogtatnak.
 A felesége kinyitja. Nem szól. Némán belépnek.

III.

Ma senki nem rádiózik hangosan,
 ma nem ugatnak a kutyák,
 ma mindenki csendben lép ki,
 szinte lábujjhegyen lépked,
 egy fehér ajtó előtt lassít,
 és egy másik ajtóra gondol,
 hogy azon túl, és túl azon.
 A lépcsőházi némaságot
 felissza az utcazaj.

A száműzött fohásza

Nem mondták, jó vagyok,
 s mi vétek, mi bűn.
 Közönyük rengetegében jártam.
 Fölösleges vagyok, tudatták utóbb.
 Szolgáidat szolgáltam,
 de szolgálid sarlatánok lettek,
 száműzött, sarlatán magam is.
 Tőlük távol most nyugalom.
 De hozzád közel közel-e?
 Mindegy! Csak legalább te ne!
 Legalább te!